

Ayla Öğretmenin Elleri

Dokuzu sildim defterden, boşluğu dolmaz gider,
Bir noksan ki, bin yıl geçse şifa bulmaz keder!

Ayla'nın göğsünde mermi, kalbinde binbir yara,
Bu leke, bu utanç, silinmez alından kara!

Furkan, Bayram, Belinay; sustu çocuksu diller,
Zeynep, Şuranur, Kerem; kırıldı körpe dallar.

Adnan, Yusuf, Kağın, Yılmaz Efe ve Almıla,
Şimdi uyuyorlar masumca Maraş toprağında!

Ne kapıyı kıran düşman, ne bombayla gelen terör,
Kendi nefsimizdir ölen hem sağır hem de kör!

Ayla'nın mermer eli, yavrulara sur oldu,
Merhametli kalkın ruhumuza kor oldu.

Hakk'a uzak olunca çöktü kutsal vasiyet,
İşiksiz kaldı kalem, koptu küçük kıyamet!

Acı derya, boyun bükük, mahcubiyet derin,
İsimleri zikirdir; unutmak, işi kâfirin!

Maraş giysin karaları, görülmesin bu rüya,
Toprak bizleri gömsün, bitsin bu sahte dünya!

Onlar "O"nun katında, en emniyetli yerde,
Bizde sönmez yangınlar, her nefes her seherde